

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: obchodní společnost **H.C. Car k.s. „v likvidaci“**, se sídlem Hynaisova 9A, Olomouc, jednající prostřednictvím Mgr. B. H., likvidátora společnosti, se sídlem Havlíčkova 12, Český Těšín, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2002, č. j. 2852/110/2001, ve věci daně z příjmů fyzických osob, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2007, č. j. 22 Ca 37/2005 – 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (dále též „správní orgán“) ze dne 28. 5. 2002, č. j. 2852/110/2001, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Olomouci (dále též „správce daně“) ze dne 15. 12. 2000, č. j. 214773/00/379916/1018, kterým mu správce daně na základě výsledku daňové kontroly předepsal k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku

1999 ve výši 761 835 Kč. Stěžovatelem napadený rozsudek krajského soudu byl vydán znovu poté, co byl jeho předchozí rozsudek ze dne 27. 3. 2003, č. j. 22 Ca 292/2002 - 35, ke kasační stížnosti stěžovatele zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. 7 Afs 17/2003 - 64, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ve vadách řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, a dále v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel dále nesouhlasí se stanoviskem krajského soudu, že nedostatek náležitostí platebního výměru správce daně ve smyslu ust. § 32 odst. 2 písm. d) a odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), musí být natolik intenzivní, že po účastnících právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Stěžovatel je přesvědčen, že toto stanovisko popírá názor Ústavního soudu obsažený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 8/98, č. 300/1998 Sb. Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud v souvislosti s jeho námitkou, že odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ust. § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, na jednu stranu uznává, že se správní orgán v odůvodnění předmětného rozhodnutí nevypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele, avšak prezentovanou námitku považuje za nedůvodnou. Podle názoru stěžovatele je pro určení kategorie příjmu dle předmětných ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), rozhodné, že Ing. H. a pan F. prováděli činnost jako prokuristé a jejich odměny za prováděné činnosti měly být posuzovány jako příjmy podle ust. § 10 zákona o daních z příjmů. V případě slečny F. krajský soud zaujal nesprávné stanovisko, že jí prováděná činnost měla povahu pracovní právní. Stěžovatel namítá, že se krajský soud vůbec nezabýval skutečností, že činnost Ing. H., pana F. a slečny F. nebyla činností shodnou s podnikatelskou činností stěžovatele. Stěžovatel dále nepovažuje za správný názor krajského soudu, že pokud plátce daně neprovede srážku daně, má být daň vymáhána přímo na něm a to i v případě, že poplatník zcela v souladu s právními předpisy své příjmy přiznal a zdanil. Na základě shora uvedeného proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků základní náležitostí rozhodnutí je výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částka a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na nějž má být částka zaplacená.

Podle ust. § 32 odst. 7 citovaného zákona chybí-li v rozhodnutí některá z ostatních základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání,

má to za následek neplatnost rozhodnutí. Splnění podmínek neplatnosti ověří správce daně, který rozhodnutí vydal.

Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů příjmy ze závislé činnosti jsou příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce. Těmito příjmy se rozumějí i příjmy za práci žáků a studentů z praktického výcviku.

Podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) citovaného zákona příjmy ze závislé činnosti jsou příjmy za práci členů družstev, společníků a jednatelů společností s ručením omezeným a komanditistů komanditních společností, a to i když nejsou povinni při výkonu práce pro družstvo nebo společnost dbát příkazů jiné osoby.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas se stanoviskem krajského soudu, že nedostatek náležitostí platebního výměru správce daně ze dne 15. 12. 2000, č. j. 214773/00/379916/1018, ve smyslu ust. § 32 odst. 2 písm. d) a odst. 7 zákona o správě daní a poplatků musí být natolik intenzivní, že po účastnících právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Ostravě a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel je přesvědčen, že stanovisko krajského soudu popírá názor Ústavního soudu obsažený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 8/98, č. 300/1998 Sb., v němž Ústavní soud uvedl, že smyslem ust. § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků je umožnit vydání osvědčení o neplatnosti takových rozhodnutí, která postrádají některou ze zákonem stanovených podstatných náležitostí, takže je nelze za rozhodnutí vůbec považovat, a tudíž by se na předmětné rozhodnutí mělo hledět jako na rozhodnutí neplatné od samého počátku. Stěžovatel uvádí, že krajský soud v souvislosti s jeho námitkou, že odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ust. § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, neboť se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se všemi skutečnostmi tvrzenými stěžovatelem, a to zejména s připomínkami stěžovatele týkajícími se neplatnosti mandátních smluv, uzavřených stěžovatelem na straně jedné a Ing. H., panem F. a slečnou F. na stranách druhých, na jednu stranu uznává, že se správní orgán v odůvodnění předmětného rozhodnutí nevypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele, avšak prezentovanou námitku považuje za nedůvodnou, jelikož problematika mandátních smluv je pro tento případ bezvýznamná. Podle názoru stěžovatele, který je plně v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1269/2003, je pro určení kategorie příjmu dle předmětných ustanovení zákona o daních z příjmů rozhodné, že Ing. H. a pan F. prováděli činnost jako prokuristé a jejich odměny za prováděné činnosti měly být posuzovány jako příjmy podle ust. § 10 zákona o daních z příjmů. V případě slečny F. krajský soud zaujal stanovisko, že jí prováděná činnost měla povahu pracovně právní, a to zcela v rozporu s vůlí stran při uzavírání mandátní smlouvy, kdy k uvedenému názoru soud dospěl na základě skutečnosti, že činnost byla prováděna dle pokynů stěžovatele v jeho sídle, na jeho jméno a účet a za pravidelnou odměnu. S uvedeným názorem však stěžovatel nemůže souhlasit, jelikož uvedené charakteristiky prováděné činnosti nejsou vlastní pouze pro vztahy pracovně právní povahy, kdy zejména z ust. § 566 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), vyplývá, že mandatář pro mandanta zařizuje na jeho účet za úplatu určité obchodní záležitosti uskutečněním právních úkonů jménem mandanta nebo uskutečněním jiné činnosti. Stěžovatel namítá,

že se krajský soud vůbec nezabýval skutečností, že činnost Ing. H., pana F. a slečny F. nebyla činností shodnou s podnikatelskou činností stěžovatele, tudíž činností, kterou by měl jako zaměstnavatel v souladu s právními principy vykonávat prostřednictvím svých zaměstnanců, kdy zejména z této skutečnosti vyplývá povinnost jmenovaných osob zdanit své příjmy poskytnuté jim stěžovatelem v souvislosti s uvedenou činností podle ust. § 10 zákona o daních z příjmů. Stěžovatel dále nepovažuje za správný názor krajského soudu, že pokud plátce daně neprovede srážku daně, má být daň vymáhána přímo na něm a to i v případě, že poplatník zcela v souladu s právními předpisy své příjmy přiznal a zdanil. V tomto konkrétním případě má rozhodnutí krajského soudu za následek legalizaci dvojího zdanění, které je v rozporu s prezentovaným názorem Nejvyššího soudu, ale hlavně v rozporu s ústavními principy České republiky. Na základě shora uvedeného proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí v první řadě s námitkou stěžovatele, že stanovisko krajského soudu popírá názor Ústavního soudu vyjádřený v nálezu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 8/98, publikovaném pod č. 141/1998 Sbirky nálezů a usnesení Ústavního soudu, neboť je s ním naopak plně v souladu. Citovaný nálezný výslovně uvádí, že důvody, pro které je možno vyslovit neplatnost rozhodnutí, nelze stanovit svévolně, nýbrž pouze v případech taxativně vymezených v ust. § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Jedním z těchto důvodů je sice také, stěžovatelem již v žalobě namítaný, chybný výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, ve smyslu ust. § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků, avšak vzhledem ke skutečnosti, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003 - 216, publikovaného pod č. 212/2004 Sb. NSS, „ust. § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků výslovně nepožaduje, aby ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno konkrétní ustanovení zákona, a stanoví toliko povinnost uvést právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno“, neuvedení konkrétního ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, tak není důvodem neplatnosti daňového rozhodnutí ve smyslu ust. § 32 odst. 7 citovaného zákona. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, když nepřisvědčil námitce stěžovatele o neplatnosti předmětného platebního výměru ve smyslu ust. § 32 odst. 7 citovaného zákona, neboť ze záhlaví tohoto výměru je patrné, že stěžovateli byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele, že krajský soud na jednu stranu uznává, že se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele, avšak na druhou stranu považuje za nedůvodnou námitku týkající se neplatnosti předmětných mandátních smluv, jelikož je tato problematika pro daný případ podle názoru krajského soudu bezvýznamná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správce daně se tvrzení o neplatnosti předmětných mandátních smluv nevyskytovalo, a proto se uvedený správní orgán tímto tvrzením v odůvodnění rozhodnutí nemusel zabývat. Rovněž pokud jde o názor krajského soudu, odvíjí se tento od námítky obsažené v žalobě, v níž stěžovatel namítal, že závěr o neplatnosti předmětných mandátních smluv pro nedostatek formy podpisu je zcela nový a nikdy nebyl v předchozích vyjádřeních či odůvodněních uveden. Výše citovanou bezvýznamnost pak krajský soud vztáhnul k posouzení charakteru příjmů jako příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků, a nikoliv k nevypořádání se se všemi tvrzeními stěžovatele ze strany správního orgánu. Výše uvedená námitka je pak podle Nejvyššího správního soudu spíše než nepochopením odůvodnění rozhodnutí krajského soudu účelovou

kombinací tvrzení stěžovatele a závěrů správního orgánu a krajského soudu.

Ve vztahu k námitce týkající se relevantnosti provádění činnosti Ing. J. H. a J. F. jako činnosti prokuristů, kterou stěžovatel opírá o rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1269/2003, odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 28. 7. 2004, č. j. 6 Afs 9/2003 - 59, publikovaný pod č. 889/2006 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že vykonává-li komanditista komanditní společnosti pro tuto společnost činnost, kdy příjmy z této činnosti by jinak podléhaly zdanění podle ust. § 10 zákona o daních z příjmů, pak se na základě fikce stanovené v ust. § 6 odst. 1 písm. b) téhož zákona považuje příjem z této činnosti pro daňové účely za příjem ze závislé činnosti. Takový příjem – bez ohledu na právní předpis, který upravuje vzájemná práva a povinnosti komanditisty a společnosti z pohledu závazkového, bez ohledu na smluvní typ, který vzájemná práva a povinnosti z pohledu závazkového zakládá, a bez ohledu na způsob výkonu práce a vyplacení odměny za ni – je příjmem, který podléhá zdanění podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) téhož zákona. V souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu postupoval i krajský soud, když odmítl žalobní námitky stěžovatele týkající se tvrzeného nesprávného posouzení předmětných částek jako příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků. Rozhodnutí krajského soudu - které vychází ze skutečnosti, že mezi stěžovatelem a správním orgánem není spor o tom, že Ing. J. H. a J. F. byli v rozhodném období komanditisty, a současně i prokuristy, stěžovatele jako komanditní společnosti - tak nijak neodporuje ani stěžovatelem zmiňovanému rozsudku Nejvyššího soudu České republiky, podle něhož nelze funkci prokuristy vykonávat v pracovněprávním vztahu podle zákoníku práce, neboť prokura jako zvláštní druh zastoupení se řídí ustanoveními obchodního zákoníku. A to proto, že fikce stanovená v ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů je konstruována výhradně pro účely daňové a nemá soukromoprávní důsledky. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil této námitce stěžovatele.

Pokud jde o námitku stěžovatele spočívající v jeho nesouhlasu se stanoviskem krajského soudu, že činnost O. F. měla pracovněprávní povahu, kdy uvedený závěr měl krajský soud podle názoru stěžovatele opřít o skutečnosti, že činnost byla prováděna podle pokynů stěžovatele, v jeho sídle, na jeho jméno, účet a za pravidelnou odměnu, které jsou však dle stěžovatele typické i pro vztah mandanta a mandatáře ve smyslu ust. § 566 odst. 1 obchodního zákoníku, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Z rozhodnutí krajského soudu jednoznačně vyplývá, že svůj závěr opřel nejenom o stěžovatelem připomínané charakteristiky, ale také o celou řadu dalších významných skutečností, ze kterých dovedl, že jednání stěžovatele bylo nutno v případě O. F. považovat za obcházení daňových zákonů ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Za zdůraznění stojí zejména skutečnost, že O. F. vykonávala předtím tutéž práci pro stěžovatele za stejných „mzdových“ podmínek v rámci pracovněprávního vztahu; činnost jí vykonávanou lze v souladu s krajským soudem uváděnou judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za „závislou činnost“ ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů; podpůrně pak krajský soud argumentoval i tím, že O. F. neměla žádné oprávnění k podnikání. S ohledem na výše uvedené a obsáhlé odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, na které Nejvyšší správní soud odkazuje, nelze souhlasit s touto námitkou stěžovatele, že ke svému závěru krajský soud dospěl toliko na základě výše zmíněných charakteristik.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud se nezabýval skutečností, že činnost Ing. J. H., J. F. a J. F. nebyla činností shodnou s podnikatelskou činností stěžovatele, tudíž činností, kterou by měl jako zaměstnavatel v souladu s právními principy vykonávat prostřednictvím svých zaměstnanců, kdy zejména z této skutečnosti

vyplývá povinnost jmenovaných osob zdanit své příjmy poskytnuté jim stěžovatelem v souvislosti s uvedenou činností podle ust. § 10 zákona o daních z příjmů. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že správní soudnictví je založeno na zásadě, že správní soud z vlastní iniciativy nepřezkoumává správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem a nenahrazuje žalobcovu iniciativu, a že tak ani činit nesmí, bylo zcela na stěžovateli, aby v souladu se zásadou dispoziční zakotvenou v ust. § 75 odst. 2 a § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uplatnil výše uvedenou skutečnost v řízení před krajským soudem. Protože však stěžovatel tuto skutečnost před krajským soudem neuplatnil, nemohl se jí krajský soud zabývat. Z výše uvedených důvodů k ní ani Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl.

K námitce stěžovatele, že rozhodnutí krajského soudu má v daném případě za následek legalizaci dvojího zdanění, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že k této situaci se již dříve vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02. V něm tento soud uvedl, že „kdo je poplatníkem a kdo je plátcem daně, stanoví v obecné rovině ust. § 6 zákona o správě daní a poplatků. Poplatníkem je osoba, jejíž příjmy jsou podrobeny dani. Plátcem pak je osoba, která pod vlastní odpovědností má povinnost odvést správci daně daň, kterou od poplatníka vybrala nebo jíž mu srazila. Neprovede-li srážku vůbec, nebo ji provede v nesprávné výši, je vymáhána přímo na ni. Zákonná úprava v ust. § 69 zákona o správě daní a poplatků je jistým „vlomením se“ do zásady, že daňovou povinnost nelze ve smyslu ust. § 45 téhož zákona přenášet na druhého. Ustanovení obsažená v hmotněprávním předpisu, tj. ust. § 38h, § 38i, § 38j zákona o daních z příjmů, pak tento postup ve vztahu k plátcem daně konkretizují. Pokud tedy správce daně zjistil, že daňová povinnost plátcem nebyla splněna, měla být skutečně uložena jemu (což byla) a vymáhána pouze na něm, a poté, co by daňovou povinnost vyrovnal, měla být částka daně uhrazená stěžovatelem tomuto vrácena.“ Vzhledem k tomu, že okolnosti předvídané ve výše citovaném nálezu Ústavního soudu nastaly i v tomto případě, neboť plátcem daně (stěžovatel) vůbec neprovedl srážku daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků, bylo třeba v souladu s ust. § 69 zákona o správě daní a poplatků vymáhat tuto jeho daňovou povinnost na něm, a nikoliv na poplatníkovi (Ing. J. H., J. F. a O. F.), a to bez ohledu na to, zda poplatník daňovou povinnost z téhož příjmu již uhradil. S ohledem na výše uvedené konstatuje Nejvyšší správní soud, že rozhodnutí krajského soudu nemá za následek legalizaci dvojího zdanění, neboť ta je vyloučena následným vrácením částky uhrazené poplatníkem tomuto daňovému subjektu. A protože krajský soud vycházel při svém rozhodování ze shora citovaného nálezu, je napadený rozsudek též plně v souladu s ústavním pořádkem České republiky, chráněným Ústavním soudem.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo

na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu